

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 24/04/2007

Άννα Συνοδινού

«Πολιτισμός είναι να μην υπάρχουν ζητιάνοι»

Έντονη προσωπικότητα, γυναίκα με ισχυρή θέληση και πείσμα, υπερασπίζεται την 57χρονη πορεία της στο θέατρο και στην πολιτική και εύχεται η Ελλάδα να αποκτήσει ένα «στρατό πολιτισμού»

Συνέντευξη στη Γιώτα Συκκά

Φωτογραφίες: Κανάρης Τσίγκανος

Το σπίτι της οδού Ριζάρη είναι φορτωμένο με βιβλία, αντικείμενα, βραβεία, πολύτιμα αρχεία και κυρίως ιστορία. Την ιστορία της 79χρονης Άννας Συνοδινού και των 57 χρόνων που συμπλήρωσε στο θέατρο αλλά και στην πολιτική. Όλα είναι τακτοποιημένα, όπως το γραφείο της -ακριβώς δίπλα σ' αυτό του συζύγου της, Γιώργου Μαρινάκη- και η κρεβατοκάμαρα με τις εικόνες, το μονίμως αναμμένο καντήλι και ένα παλιό τεύχος του «Κ», που είχε στο εξώφυλλό του τον Μάνο Χατζιδάκι, να στέκει με την τιμή μιας κορνίζας.

Όλα εκεί μέσα είναι ποτισμένα με ιστορία όπως το γραφείο-αντίκα («Επιπλα Ψάλη», Μεγάλη Οδός Κουλέ Καπού Κωνσταντινούπολης, αρ. εξαγωγής 695) - δώρο του συζύγου της όταν παντρεύτηκαν το 1956. Ήταν εκείνο το καλοκαίρι της «Αντιγόνης» που την είχε εκτινάξει. Σημαδιακό για να ευλογηθεί και ο έρωτάς της με τον Γιώργο Μαρινάκη. Εκείνος δεν είχε επιστρέψει ακόμη από τον πρωινό του περίπατο, όταν άρχισε η κουβέντα μας.

Η συζήτηση, βέβαια, με την Άννα Συνοδινού μοιάζει με μονόλογο. Η αδυνατισμένη ασπρομάλλα με την παιχιδιάρικη αλογοουρά δεν παραπέμπει καθόλου σε γυναίκα που πλησιάζει τα ογδόντα. Μιλάει γρήγορα για όλους εκείνους με τους οποίους συνεργάστηκε (Ροντήρης, Κοτοπούλη, Κυβέλη, Παζινού, Μινωτής, Κωτσόπουλος, Σολομός, Μυράτ, Μουζενίδης, Καλλέργης, την αφρόκρεμα δηλαδή του θεάτρου), στιγμή όμως δεν παινεύεται για τις δικές της ερμηνείες: Αντιγόνη, Ιφιγένεια εν Αυλίδι, Ηλέκτρα, Άλκηστις, Ανδρομάχη, Ελένη, Λυσιστράτη, Εκάβη, Ιοκάστη, Κλυταιμνήστρα...

Χρησιμοποιεί ωραία Ελληνικά και λέξεις ξεχασμένες. Μια γιαγιά ήταν η φετινή της επιτυχία. Η «Κοντέσα Βαλέραινα» του Ξενόπουλου που άρχισε να παίζεται τα Σαββατοκύριακα και τελικά έγινε καθημερινή εργασία αφού τα μαθητικά πούλμαν, από την Αλεξανδρούπολη μέχρι τη Μυτιλήνη και την Κρήτη, συνωστιζόνταν στο θέατρο «Κνωσσός» του Λάμπρου Τσάγκα. «Άνοιξε το κασετόφωνο, χρυσό μου, και θα στα πω όλα. Θα ακούγεται βέβαια και ο Γιαννάκης», λέει, καθώς το καναρίνι της συστήνεται με τον τρόπο του.

Μιλάει για τις «Ευμενίδες» στα Αρχαία Ελληνικά που ήθελε να ανεβάσει αλλά απορρίφθηκαν, διαμαρτύρεται για την έξοδο του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου από την Επίδαυρο, κρατάει όμως και αποστάσεις: «Ας δούμε τη δουλειά του κ. Λούκου». Η φωνή της γλυκαίνει όταν αναφέρεται στη δραματική σχολή θεάτρου του Ωδείου Αθηνών, όπου διδάσκει αρχαία τραγωδία στους νέους. «Κατηγορούν τα παιδιά ως αναρχικά και τεμπέλικα. Μια χαρά είναι. Ας τα βοηθήσουμε να μάθουν. Όλα πρέπει να τα πουλήσει η Ελλάδα και να αγοράσει δασκάλους. Χρειαζόμαστε ένα στρατό πολιτισμού.»

Υπάρχουν σήμερα δάσκαλοι;

Όλοι είμαστε εμπειρικοί, εκτός από εκείνους που ήρθαν από το εξωτερικό με διπλώματα. Γι' αυτό η Ελλάδα πρέπει να φτιάξει ανώτατες σχολές.

Ο κ. Καραμανλής ήδη οραματίζεται μια Ακαδημία Τεχνών.

Ποιοι είναι όμως οι ειδήμονες που θα αναλάβουν να την στελεχώσουν; Πρέπει να υπάρξει ένας σωστός προγραμματισμός σπουδών.

Σας κάλεσε ο πρωθυπουργός, ανάμεσα στις άλλες προσωπικότητες της τέχνης που συνάντησε;

Ναι, στην επέτειο των 30 χρόνων της Δημοκρατίας. Με τον κ. Τατούλη γνωριστήκαμε στην Επίδαυρο. Ο κ. Βουλγαράκης δεν είχε αναλάβει ακόμη τότε τα καθήκοντά του στο υπουργείο Πολιτισμού.

Αισθάνεστε αδικημένη;

Κοίταξε τον τοίχο απέναντί σου. (Είναι γεμάτος από διακρίσεις.) Δεν θέλω τιμές. Με επιβραβεύει ο κόσμος. Σε μια εποχή που τα περισσότερα θέατρα έκοβαν μόλις 18 εισιτήρια, εμείς μετρούσαμε 350. Και φέτος τα παιδιά αγάπησαν το «Μυστικό της κοντέσας Βαλέραινας». Ήρθαν σχολεία από κάθε γωνιά της χώρας να μας δουν.

«Το θέατρο γεμίζει και βάζετε καρέκλες στους διαδρόμους, γιατί δεν το λες Άννα;», μπαίνει και ο Γιώργος Μαρινάκης στη συζήτηση - μόλις επέστρεψε. «Κι έχουμε και φτηνό εισιτήριο. Δεν πάμε να βγάλουμε χρήματα», συμπληρώνει εκείνη.

Πώς είναι μια τυπική μέρα σας;

Τα πρωινά αρχίζουμε τις παραστάσεις στις 10.30. Στη δραματική σχολή του Ωδείου Αθηνών διδάσκω τρεις ημέρες την εβδομάδα, τρεις ώρες κάθε φορά, και είμαι ευχαριστημένη. Το Ωδείο είναι μόλις 200 μέτρα μακριά από το σπίτι μου. Και οι ώρες που περνάω εκεί είναι για μένα ανανέωση ψυχής. Δεν έχω χρόνο για τίποτε άλλο.

Η οργάνωση στο γραφείο σας και οι φάκελοι για όλα τα θέματα δίνουν την εντύπωση ότι γράφετε.

Κρατάω, ας πούμε, ένα πρακτικό γιατί είναι πολλά τα θέματα. Η αλήθεια είναι ότι μας ζητούν παντού, τα παράσημα πέφτουν βροχή. Κι αυτό το εκλαμβάνω ως επιβεβαίωση μιας κοινωνίας που λαχταρά να έρθει σε πνευματικές και κοινωνικές σχέσεις με κάποιους ανθρώπους που δεν εμπορεύονται το επάγγελμά τους.

Ετοιμάζετε νέο βιβλίο;

Αν δεν δουλέψω τον επόμενο χειμώνα, ίσως βάλω μπροστά τα «Πρόσωπα και πράγματα». Θα είναι η συνέχεια, θεατρική και πολιτική, μετά το «Πρόσωπα και Προσωπεία».

Το καλοκαίρι τελικά θα παίζετε;

Δεν νομίζω, μετά την απόρριψή μου από τον κ. Λούκο. Μου είπε ότι δεν μπορεί να εντάξει στο πρόγραμμα της Επιδαύρου τις «Ευμενίδες» γιατί τις θεωρεί επανάληψη. Μου έκανε κατάπληξη, ωστόσο, ότι ενέταξε δυο άλλες όμοιες παραστάσεις. Στις έξι παραστάσεις των Επιδαυρίων, περιλαμβάνονται οι «Πέρσες» από το Εθνικό Θέατρο και τον Θεόδωρο Τερζόπουλο. Πάντως, συζητάω και μια πρόταση για Αριστοφάνη.

Η πολιτική σας λείπει;

Σκέφτομαι και λειτουργώ πολιτικά. Κάθε τι που κάνω είναι πολιτική πράξη.

Αναφέρεστε στην καλλιτεχνική σας δράση;

Φυσικά. Και οι παραστάσεις που δίνω για την πολιτιστική επιμόρφωση των εφήβων, πολιτική πράξη δεν είναι; Τα παιδιά είναι το ωραιότερο κοινό του κόσμου. Οι μεγάλοι λειτουργούν κατόπιν κριτικής, ενώ τα παιδιά βάσει ενστίκτου.

Κάποτε είχατε αποχωρήσει διαμαρτυρόμενη από τη Βουλή. Τι λόγους θα είχατε σήμερα να κάνετε το ίδιο; Τις υποκλοπές ίσως;

Είναι σίγουρο ότι αυτή η ιστορία δεν ωφέλησε. Τώρα, το πόσο έβλαψε δεν είμαι σε θέση να πω. Στενοχωριέμαι όμως.

«Μας παρακολουθούσανε κι εμάς...», επεμβαίνει πάλι ο σύζυγός της. «Κάποτε...», λέει η Άννα Συνοδινού.

Επί χούντας;

Μόνο; Μόνο επί χούντας;

Εκείνη την περίοδο υποστηρίζατε ανθρώπους της Αριστεράς αν και δεν είχατε κοινές πεποιθήσεις.

Την καλημέρα που λες στους ανθρώπους γύρω σου δεν τη διαπραγματεύεσαι ανάλογα με το κόμμα τους. Εμένα με υποστήριξαν άνθρωποι του ΠΑΣΟΚ περισσότερο απ' όσο της Ν.Δ. Είχα μια πολύ καλή συνεργασία, για παράδειγμα, με τον Ευάγγελο Βενιζέλο.

«Βοηθήσαμε τους ανθρώπους της Αριστεράς γιατί αυτοί κνηγήθηκαν περισσότερο στη δικτατορία. Ζήσαμε πολλά σε μια εποχή ταγμένη για ηρωισμούς», σχολιάζει ο Γιώργος Μαρινάκης.

Σήμερα ποιοι είναι οι ήρωες;

Καμία εποχή δεν έμεινε γυμνή από ήρωες. Είμαστε σε μια μεταβατική περίοδο. Νέοι ήρωες θα δημιουργηθούν αναγκαστικά. Ξέρετε τι έχει σημασία σήμερα; Να βλέπουν οι νέοι πόσο σημαντικό είναι οι άνθρωποι να κρατάνε το λόγο της τιμής τους. Για να υπάρχουν προοπτικές.

Τι σας ενοχλεί περισσότερο;

Η εγκατάλειψη των γηρατειών. Όταν βλέπω ηλικιωμένους ανθρώπους παρατημένους στη μοίρα τους, πιάνεται η ψυχή μου. Αν έβλεπα τον πατέρα και τη μάνα μου έτσι, κάποιον υπουργό θα μου ερχόταν να σκοτώσω. Είναι δυνατόν στην εποχή μας να σκεπάζουν τους γέροντες στα ιδρύματα το καλοκαίρι με τη βελέντζα και το χειμώνα με το σεντόνι για να τους ξεκάνουν; Εγώ μπήκα στην πολιτική γιατί ήθελα αυτά να αλλάξω.

Έτσι γίνατε υφυπουργός Κοινωνικής Πρόνοιας (1977 - 1980);

Με ρώτησε τότε ο Καραμανλής: «Τι θες να κάνεις;» Του είπα: «Να με στείλεις στις παράγκες, να δω τι γίνεται εκεί...» Πολιτισμός είναι να αρχίσεις από εκεί, να μην υπάρχουν ζητιάνοι. Το Φεστιβάλ Επιδαύρου είναι η πολυτέλεια του πολιτισμού.

Η ζωή σας μοιάζει πολύ λιτή. Σας αρκεί;

Τίποτα δεν μου λείπει. Η επίδειξη είναι σημείο αδυναμίας. Εγώ είχα τη δύναμη άνωθεν να είμαι με έναν άντρα που λάτρεψα και με λάτρεψε, είχα την υγεία μου - ένας καρκίνος ευτυχώς πέρασε-, είχα την κοινωνία που επίσης με λάτρεψε. Έκανα πολλές θυσίες. Έχασα τρία παιδιά στις αρένες της Επιδαύρου και της σκηνής. Πέρασα πολλά, αλλά ήταν μέσα στα καθήκοντά μου.

Είστε παρορμητική;

Είμαι κοινωνική αλλά δεν κάνω φασαρία. Και δεν βιάστηκα ποτέ. Ήμουν το όγδοο παιδί της οικογένειας, άρα δεν βιαζόμουν να είμαι πρωτοκόρη. Ήξερα από τράτο γιατί ήμουν στερνοπαίδι. Περίμενα να τακτοποιηθούν πρώτα οι άλλοι. Ξέρεις τι είναι να έχεις τόσους δικούς σου ανθρώπους να σε υποστηρίζουν; Σήμερα που έχουν πεθάνει οι μισοί, δεν έχω πού να τηλεφωνήσω.

Για πολλούς μοιάζετε με οδοστρωτήρα.

Δεν επιδιώκω την προσοχή. Δεν βλέπεις τι φοράω; Καμιά μπουτίκ δεν με γνωρίζει. Αυτό που με χαρακτηρίζει είναι η ευθύτητα.

Συχνά όμως η ευθύτητα αυτή σας κάνει ενοχλητική.

Αυτό το γνωρίζουν εκείνοι που έχουν ενοχληθεί. Πάντως δεν με ζητούν πια πάρα πολύ. Να σκεφτείς, έκανα αίτηση στο Εθνικό Θέατρο και δεν μου έχουν απαντήσει ακόμη. Ίσως θέλουν να κάνουν άλλα πράγματα. Όμως, σε μια τέτοια σκηνή πρέπει να μαζεύονται όλες οι δυνάμεις και να κατανέμονται ανάλογα με τις ανάγκες.

Πόσα χρόνια είστε μαζί με τον Γιώργο Μαρινάκη;

Δόξα σοι ο Θεός, από το 1950. Ολόκληρη ζωή. Έχουμε και μια κόρη από τον πρώτο γάμο του και δυο εγγόνια. Φτάνει. Είμαστε μια χαρά. Εντάξει, το παιδί αυτό δεν ήταν από το δικό μου σώμα αλλά η αγάπη μας είναι πάρα πολύ μεγάλη. Ξέρεις πόσο σημαντικό είναι αυτό; Είμαι, χρυσή μου, φτιαγμένη από ένα σπουδαίο περιβάλλον. Οι δικοί μου ήταν άνθρωποι σεμνοί, σοφοί, αγνοί. Δεν ήταν αχόρταγοι όπως συμβαίνει στη σημερινή εποχή. Φτάνουν όσα έχω και περισσεύουν. Όσα μου έδωσε το σπίτι μου και οι άνθρωποι που με έφτιαξαν στο θέατρο. Οι άνθρωποι εκείνοι που έφτιαχναν πολιτισμό.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 06/12/2006

Η Ειρήνη Παππά εξελέγη Γυναίκα της Ευρώπης 2002

Η ηθοποιός Ειρήνη Παππά εξελέγη Γυναίκα της Ευρώπης για την προσφορά της στην προώθηση της ευρωπαϊκής πολιτισμικής ταυτότητας.

Του ανταποκριτή μας στις Βρυξέλλες Κωνσταντίνου Καλλέργη

Γυναίκα της Ευρώπης για το 2002, εξελέγη χθες στις Βρυξέλλες η «δική μας» ηθοποιός Ειρήνη Παππά, για την προσφορά της στην προώθηση της ευρωπαϊκής πολιτισμικής ταυτότητας.

Τον τίτλο απονέμει η «Διεθνής Οργάνωση για την προώθηση της Γυναίκας στην Ευρώπη», η οποία κάθε χρόνο τιμά την Ευρωπαία που διακρίνεται περισσότερο για το ανθρωπιστικό της έργο ή για την προσφορά της στις επιστήμες, τις τέχνες και τα γράμματα. Της επιτροπής προεδρεύει από το 1999, η ευρωβουλευτής της Ν.Δ. κ. Ρόδη Κράτσα.

Η Ειρήνη Παππά δεν εξελέγη, όπως ίσως θα αναμενόταν, με κύριο κριτήριο την προσφορά της στον κινηματογράφο και το θέατρο, αλλά για μία άλλη, ιδιαίτερα σημαντική δραστηριότητά της: την προώθηση της ευρωπαϊκής πολιτισμικής ταυτότητας, μέσω της δημιουργίας του δικτύου ιστορικών πόλεων στο οποίο έχουν ενταχθεί η Αθήνα, η Ρώμη και το Σαγκούντο της Ισπανίας. Η Ελληνίδα ηθοποιός έλαβε 22 ψήφους επί συνόλου 28, ο δε τίτλος θα της απονεμηθεί αύριο σε ειδική εκδήλωση στη βελγική Γερουσία. Δεύτερη, με 11 ψήφους, κατετάγη η Κυπρία ψυχολόγος Στέλλα Κυριακίδου, για το έργο της ως αντιπρόεδρος της ευρωπαϊκής οργάνωσης Donna Euroρα που μάχεται κατά του καρκίνου του μαστού. Ακολούθησαν, με 10 ψήφους η Ισπανίδα ερευνήτρια και καθηγήτρια ιατρικής του πανεπιστημίου της Γρανάδας, Κάρμεν Μαρότο. Εννέα ψήφους έλαβαν η Γαλλίδα ηθοποιός Ρενάτε Σκαντ, διευθύντρια του φεστιβάλ ευρωπαϊκού θεάτρου καθώς και οι δύο εκπρόσωποι του Βελγίου, Γκερντ Ντε Κλερκ και Σοφί Πιορό, του διεθνούς φόρουμ για την ισότητα των γυναικών και την ανάπτυξη.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι την εκλογή της Γυναίκας της Ευρώπης δεν αναλαμβάνει η Οργάνωση αλλά ανεξάρτητη επιτροπή προσωπικοτήτων, της οποίας φέτος προήδρευσε η Βελγίδα ευρωβουλευτής και πρώην υπουργός Μικ Σμετ. Στα μέλη της επιτροπής συγκαταλέγονται ευρωβουλευτές, όπως ο επικεφαλής των ευρωβουλευτών της Ν.Δ. Αντ. Τρακατέλλης, δημοσιογράφοι και ο πρώην πρόεδρος του σώματος Ζοζέ Μαρία Χιλ-Ρόμπλες, ευρωπαϊκές προσωπικότητες όπως ο πρύτανης του Κολεγίου της Ευρώπης, Πέτερ Ακερμανς καθώς και διπλωμάτες από τα υποψήφια προς ένταξιν στην Ε.Ε. κράτη.

Υπενθυμίζεται ότι το 1990 ο τίτλος είχε απονεμηθεί στην κ. Νίκη Γουλανδρή για την προσφορά της στην προώθηση της προστασίας του περιβάλλοντος.

Η Καθημέρινη 11-02-07

Η Βανέσα Ρεντγκρέιβ στο Μπρόντγουεϊ

Στα 70 χρόνια της θα ερμηνεύσει ένα δραματικό μονόλογο της Τζόαν Ντίντιον

«Θα 'θελα να περνάω περισσότερο καιρό με τα εγγόνια μου, όμως δεν μπορώ να σταματήσω να δουλεύω», είπε πρόσφατα σε συνέντευξή της η Βανέσα Ρεντγκρέιβ.

Στις 30 Ιανουαρίου η «βασίλισσα-μητέρα» του βρετανικού θεάτρου γιόρτασε τα 70ά της γενέθλια. Ωστόσο, μετά μισόν αιώνα λαμπρής σταδιοδρομίας, δεν φαίνεται καθόλου πρόθυμη να επαναπαυτεί στις δάφνες της.

Εκφραστική ερμηνεύτρια

Στις 6 Μαρτίου, και για 24 εβδομάδες, θα παρουσιάσει στη σκηνή του Booth Theatre του Μπρόντγουεϊ αυτό που ήδη στη Νέα Υόρκη αποκαλούν «το θεατρικό γεγονός της χρονιάς». Είναι το «The Year of the Magical Thinking», «η χρονιά της μαγικής σκέψης», ένας μονόλογος βγαλμένος από το αυτοβιογραφικό μπεστ σέλερ της Τζόαν Ντίντιον, όπου η συγγραφέας αφηγείται τον θάνατο του συζύγου της, του γνωστού λογοτέχνη Τζον Γκρέγκορι Ντιουν, ενώ η μοναχοκόρη τους, Κιντάνα, νοσηλευόταν σε κώμα σε νοσοκομείο. Στο Μπρόντγουεϊ θα την υποδεχτούν, εκτός από την Ντίντιον, ο Σκοτ Ρούντιν και ο Ντέιβιντ Χέαρ, ο παραγωγός και ο σκηνοθέτης του έργου. «Η Βανέσα ήταν η μόνη που σκεφτήκαμε για το ρόλο», λέει ο Ρούντιν. «Είναι η πιο εκφραστική ερμηνεύτρια του κόσμου», πρόσθεσε ο Χέαρ. Είναι, πράγματι, ένας δύσκολος ρόλος, στον οποίο η Ρεντγκρέιβ θα πρέπει να δώσει θεατρική υπόσταση στο μοναδικό ύφος γραφής της Ντίντιον, «μια πρόζα εντελώς παγερή», εξηγεί ο Ντέιβιντ Χέαρ, «όπου κάτω από την τυπική επιφάνεια κρύβεται ένα ηφαίστειο συναισθημάτων». Είναι η συγκινησιακή φόρτιση που προκάλεσε ο θάνατος του Ντιουν, αχώριστου συντρόφου και συνεργάτη της συγγραφέως επί 39 χρόνια, ο οποίος πέθανε ξαφνικά στις 30 Δεκεμβρίου του 2003 από έμφραγμα. Η Κιντάνα, η οποία τότε νοσηλευόταν σοβαρά άρρωστη μετά μια σειρά μολύνσεων, ζούσε όταν η μητέρα της τέλειωσε το βιβλίο. Πέθανε τον Αύγουστο του 2005, σε ηλικία 39 ετών.

«Όταν μου πρότειναν το ρόλο, έμεινα για πολλή ώρα βουβή», λέει η Ρεντγκρέιβ. «Όχι μόνο είχα διαβάσει το βιβλίο, αλλά το είχα χαρίσει σε όλη την οικογένειά μου». Οι δύο γυναίκες γνωρίζονται από χρόνια. Τις είχε συστήσει ο Τόνι Ρίτσαρντσον, πρώην σύζυγος της ηθοποιού και στενός φίλος της Ντίντιον και του Ντιουν έως τον θάνατό του από έιτς, το 1991.

Η Ρεντγκρέιβ δεν είναι ξένη στη θεατρική Νέα Υόρκη – το 2003 βραβεύτηκε με Τόνι για την ερμηνεία της στο «Μακρύ ταξίδι της μέρας μέσα στη νύχτα» του Ευγένιου Ο' Νιλ. Έχει ωστόσο ένα κακό προηγούμενο στις ΗΠΑ, από το 1977, όταν υποστήριξε ως αφηγήτρια ένα ντοκιμαντέρ για το δράμα των Παλαιστινίων που πολλοί χαρακτήρισαν «αντισημιτικό». Την ίδια χρονιά έπαιξε στο φιλμ «Τζούλια», στο πλευρό της Τζέιν Φόντα, και βραβεύτηκε με Όσκαρ δεύτερου ρόλου. Όταν όμως ανέβηκε στη σκηνή να παραλάβει το βραβείο δέχτηκε τις αποδοκιμασίες μιας ομάδας διαδηλωτών της Jewish Defense League.

Πολιτικές πρωτοβουλίες

Οι πολιτικές πρωτοβουλίες της ήταν πάντα τολμηρές – από την εγγραφή της, το 1973, στο τροτσκιστικό Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα του Τζέρι Χίλι έως την ίδρυση, προ διετίας, της πολιτικής κίνησης Peace and Progress, με σκοπό την απόσυρση των βρετανικών στρατευμάτων από το Ιράκ, τη διαγραφή του χρέους των φτωχών χωρών και την αναθεώρηση των βρετανικών νόμων για την παροχή πολιτικού ασύλου.

Η αδελφή της, η Λυν, την κατηγόρησε κάποτε ότι «έχει το σύνδρομο της Ζαν ντ' Αρκ» και ότι στρατεύθηκε πολιτικά «για να ευχαριστήσει τον πατέρα μας». Ο Μάικλ Ρεντγκρέιβ, εξαιρετος ηθοποιός, είχε αναγκαστεί να κρατήσει κρυφές τις κομμουνιστικές πεποιθήσεις του για να μην καταστραφεί η καριέρα του. Ο Σερ Μάικλ υπήρξε ο ιδρυτής της «δυναστείας Ρεντγκρέιβ», με άξια διάδοχο στο θρόνο τη Βανέσα. Στον οικογενειακό «θίασο» περιλαμβάνονται επίσης τα αδέρφια της, η Λυν και ο Κόριν, οι δύο κόρες της, η Νατάσα και η Τζόελι Ρίτσαρντσον, και ο γιος που απέκτησε από τη σχέση της με τον Φράνκο Νέρο, ο Κάρλο Νέρο, που είναι σκηνοθέτης. Η Νατάσα έχει χαρίσει δύο εγγονούς στη μητέρα της, τον Μάικλ και τον Ντάνιελ Τζακ, καρπούς του γάμου της με τον γνωστό ηθοποιό Λιάμ Νίσον.

Στην αυτοβιογραφία της, που εκδόθηκε πρόσφατα, η Βανέσα κάνει την αυτοκριτική της. Θυμάται που η εξάχρονη κόρη της την παρακαλούσε μάταια να μείνει μαζί της αντί να τρέχει σε κομματικές συναντήσεις. «Προσπαθούσα να της εξηγήσω ότι ο πολιτικός μας αγώνας γινόταν για το μέλλον το δικό της και ολόκληρης της γενιάς της», γράφει. «Εκείνη όμως μου απαντούσε ότι με χρειάζεται τώρα και όχι στο μέλλον».